

Öncü İşçi

Devrimci İşçi
Partisi'nin merkezi
yayın organı
Gerçek gazetesinin
ücretsiz ekidir
Sayı: 21
Eylül 2016

12 Eylül'den sonra burjuvazinin iç savaşı ve askeri müdahaleler

15 Temmuz askeri darbesinin ardından Öncü İşçi ekimizin Ağustos ve Eylül sayılarını askeri darbelerin sınıfsal bakış açısıyla değerlendirilmesine ayırdık. Ağustos sayımızda 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbeleri ile bu darbelerin arka planını oluşturan sınıf savaşımını ele almıştık. Bu sayımızda ise 12 Eylül'den sonra gerçekleşen 28 Şubat askeri müdahalesi ve 27 Nisan e-muhtırasını değerlendirdik. 15 Temmuz askeri darbe girişiminin ayrıntılı bir değerlendirmesini ise Ağustos sayımızda Devrimci İşçi Partisi'nin "Darbeye, istibdada, sermayenin sözde milli mutabakatına ve emperyalizme karşı işçi cephesi" başlıklı bildirisi ile yaptık ve gazetemizde yayınladığımız için tekrar olmaması amacıyla Öncü İşçi'de ele almıyoruz. Ekim ayında bir bütün olarak darbeler ve demokrasiye nasıl bakmamız gerektiği meselesini ele alacağız.

İşçinin Programı

"Türkiye burjuvazisi, ister 20. yüzyılın ilk çeyreğinde kök salan Batıcı-laik hâkim kanadıyla, isterse daha yakın dönemin hasadı olan İslamcı kanadıyla çoktan gerici bir sınıf hâline gelmiştir. Ülke içinde işçi ve emekçileri köleleştirme-ye dayanan politikalarla sermaye biriktiriyor. Atatürkçü de olsa, İslamcı da, Kürtlerin ezilmesini ortadan kaldırmayı kabullenemiyor. Bölgede ABD ve AB emperyalizmlerinin misyoneri, askeri ve diplomatı olarak çalışıyor. Geçmişin soykırım, katliam ve yağmalamalarını savunuyor. Osmanlı'nın tarihi topraklarında yaşayan halklar ile Türki halklar üzerinde hegemonya kurmak için yırtınıyor. Bencilliği yücelten, militarist, ırkçı, cinsiyetçi bir ideolojinin taşıyıcılığını yapıyor. Türkiye burjuvazisi 20. yüzyılın ilk çeyreğinde koşulların itişiyile iki kez kadim Osmanlı devletine karşı ayaklandı,

devrimci bir atılıma girdi. Ama bu devrimlerde başarı ufukta görünür görünmez, derhal eski düzenin hâkim sınıflarıyla uzlaşmaya yöneldi, işçi ve emekçileri bastırdı, Türkler dışındaki bütün halkları kılıçtan geçirdi. Bu sosyo-ekonomik ve politik miras Türkiye burjuvazisini daha yükseliş döneminde kısmen gerici kılıyordu. Bugün ise dünya düzeninin önemli oyuncularından biri hâline gelecek kadar yerleşik çıkarlara sahip olduğu için bu sınıftan ilerçilik, demokratlık, anti-emperyalizm beklemek saflıkların en büyüğüdür. Her kim Türkiye'nin işçi sınıfına ve ezilen Kürt halkına burjuvazinin Batıcı-laik ya da İslamcı kanatlarından birini böyle gösterir, o ister istemez emekçilerin ve ezilenlerin yenilgisini hazırlıyor demektir." (Devrimci İşçi Partisi programından)

İşçinin Sözlüğü

Batıcı-laik burjuvazi ve İslamcı burjuvazi

Cumhuriyet'in muasır medeniyet seviyesine ulaşma düsturunun batı uygarlığını hedef seçmesi dolayısıyla, Türkiye kapitalizmi Batı emperyalizmi ile bütünleşme sürecine paralel olarak gelişmiştir. Türkiye'nin hâkim sermaye güçleri de bu bağlamda yüzünü Batı emperyalizmine dönmüş hem devletin kol kanat germeyle hem de emperyalist sermaye ile yakın ilişkiler içinde büyüyüp gelişmiştir. Sabancı batı sermayesinin yanında Japon sermayesi ile yakın bir ilişki geliştirmiştir. Koç ise öteden beri Amerikan sermayesinin Türkiye'deki ortaklığını, acenteliğini yapmıştır. Amerikan emperyalizminin burjuvazi içindeki en önemli temsilcisidir. Eczacıbaşı, Amerikan, Alman ve Belçikalı ortaklarıyla büyümüştür. Anadolu sermayesi nispeten daha küçük ölçekli kaldı, Batı sermaye-

1990 yılında TÜSİAD'ın alternatifini olarak MÜSİAD'ı (Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği) kurdu.

Fethullah Gülen cemaatinin kurduğu patron örgütü olan TUSKON (Türkiye İşadamları ve Sanayiciler Konfederasyonu) ise Gülen cemaatinin siyasi tercihlerine göre tutum almış, önceleri AKP ile birlikte İslamcı sermayenin önemli bir örgütü olarak davranırken daha sonra cemaat ile AKP'nin arasının açılmasıyla siyaseten Batıcı-laik sermaye ile ittifaka yönelmiştir. TUSKON özellikle ABD emperyalizminin de desteğiyle uluslararası alanda çok sayıda yatırım yapma olanağına kavuşmuştur. Batıcı-laik sermayenin amiral gemisi TÜSİAD bugün 600 civarında üyesi ile Türkiye'nin toplam milli gelirin %36'sını elde etmekte ve ihracatın %45'ini kapsamaktadır. Katma değerdeki payı ise %50'dir. İslamcı sermayenin sancağını taşıyan MÜSİAD ise 5 binden fazla üyesi olmasına ve TÜSİAD'ın iki katı daha fazla çalışan istihdam etmesine rağmen, milli gelirin sadece %15'ini elde edebilmekte ve toplam ihracatın %20'sini gerçekleştirmektedir.

12 Eylül'ün kanatları altında yükselen siyasal İslam ve İslamcı burjuvazi

12 Eylül cuntasının lideri Kenan Evren, ABD'nin Sovyetler Birliği'ne karşı siyasal İslam'ı destekleyen "Yeşil Kuşak" projesine paralel olarak İslamcı ve mezhepçi bir söylem benimsedi, elinde Kuran'la mitinglere çıktı, zorunlu din derslerini getirdi, imam hatip liselerini destekledi, siyasal İslam'ın önünü açtı.

ANAP da siyasal İslam'ı içinde barındıran bir parti olarak yükseldi. Özal'ın kendisi Nakşibendilerin İskenderpaşa cemaatindendi. 12 Eylül rejimi ve ANAP iktidarı altında siyasal İslamcı kadrolar daha önce olmadığı kadar siyasette ve bürokraside öne çıkma şansı buldular. Siyasal İslam'ın esas adresi ve İslamcı sermayenin temsilcisi Refah Partisi, daha önce irtica sebebiyle kapatılan Milli

Nizam ve Milli Selamet Partilerinin devamcısıydı. 12 Eylül'ün yarattığı ortamda hızlı bir yükseliş sergiledi. Parti liderleri üzerindeki

yasak referandum yoluyla kaldırıldıktan sonra yapılan ilk seçim olan 1987 seçimlerinde Erbakan yönetiminde %7,16 ile baraj altında

kaldı. 1991 seçimlerine Türkiye'nin MÇP'si ve Aykut Edibali'nin İDP'si ile birlikte ittifak yaparak katıldı ve %16,8 oy aldı. 1995'te

ise Refah Partisi tek başına oyların %21,38'ini alıp birinci parti oldu. 1994 seçimlerinin ardından RP ve Tansu Çiller başkanlığındaki DYP, Refahyol hükümetini kurdu.

Fethullah Gülen cemaati de bu dönemde Özal'ın ANAP'ının yanında Çiller'in DYP'si ve Ecevit'in DSP'sinden de büyük destek gördü. ABD emperyalizmi ile Erzurum Komünizmle Mücadele Derneği'nin kuruluşundan bu yana organik ilişkiler kuran cemaat, bu ABD'den aldığı referansı her yeni kurulan hükümetten destek almak için kullandı. Yine de Gülen cemaati devlet bürokrasisi, yargı, polis, istihbarat ve asker içindeki örgütlenmesinde en büyük atağını Erdoğan'ın AKP'sinin tek başına iktidar olduğu 2002'den sonraki yıllarda yaptı.

28 Şubat askeri müdahalesi

Türkiye'nin hâkim sermaye güçleri açısından İslamcılık, sola ve işçi hareketine karşı kullanıldığı ölçüde makbuldü. Ancak bir iktidar alternatifi olarak yükselmesi, Türkiye kapitalizminin Batı emperyalizmi ile bütünleşme stratejisi açısından tehdit olarak görüldü. Refah Partisi'nin İslamcı politikası laiklik adına büyük bir tepki ile karşılandı. Bir süre Refah Partisi'nin İslamcı çizgisi onun koalisyon ortağı olan, Batıcı-laik sermayenin has partilerinden DYP ve onun modern kadın lideri Tansu Çiller'le dengelenmek istendi. Ne var ki Batıcı-laik sermaye

açısından ipler, Erbakan'ın Avrupa Birliği'ne alternatif olarak D-8 adı altında Müslüman ülkeler Türkiye, Pakistan, İran, Bangladeş, Malezya, Endonezya, Mısır ve Nijerya'yı bir araya getirmeye çalışmasıyla koptu.

Erbakan'ın Libya ve İran gezileri, başörtüsü sorunu, Aczmeni tarikatının gösterileri, birçok kaset skandalı eşliğinde "laiklik" gerekçe hâline getirildi. Önce Ankara Sincan'da tanklar yürüdü; ardından da 28 Şubat günü yapılan MGK toplantısından Refah-ıyol hükümetini istifaya sürükleyecek bir muhtıra çıktı. 28 Şubat muhtıra-

sında irtica tehdidine karşı alınması gereken önlemler sıralanıyordu. Bu önlemler doğrudan Refah Partisi'ni hedef alıyordu. Nitekim 2 ay içinde Refah Partisi'nin kapatılması için Anayasa Mahkemesi'nde dava açıldı. Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) giderek baskıyı artırdı. İslamcı sermayeye bir anlamda ambargo uygulanmaya başlandı. Genelkurmay, Haziran ayında tüm yüksek yargı kurumlarını çağırarak irticaya karşı mücadele brifingi verdi ve bu brifingin ardından bir hafta içinde Necmettin Erbakan istifa etti. Refahıyol hükümeti çöktü.

28 Şubat'ı Batı emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi destekledi

28 Şubat askeri müdahalesi her ne kadar kendini irticai (gerici) faaliyetlere karşı laikliği ve Atatürk ilkelerini korumak gibi amaçlarla tarif etse de bu müdahalenin arkasında Batıcı-laik burjuvazi ile İslamcı burjuvazinin çatışması yer almıştır. Bu çatışmada ABD ve Avrupa emperyalizmi ikirciksiz biçimde askeri müdahaleyi desteklemiştir. Askeri müdahalenin Batıcı karakteri o kadar açıktır ki, Orgeneral Çevik Bir önderliğinde TSK bünyesinde kurulan ve siyasal süreci takip edip yönlendirmekle görevlendirilen organizasyonun adı "Batı Çalışma Grubu"dur. ABD hiçbir zaman 28 Şubat'ın planlanmasında yer aldığını kabul etmedi. Ama

daha sonra dönemin ABD Dışişleri Bakanı Madeleine Albright açıkça Erbakan'ın iktidardan uzaklaştırılmasının ABD'yi memnun ettiğini açıklayacaktı. 28 Şubat'tan hemen önce 24-27 Şubat tarihleri arasında Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Karadayı'nın İsrail'e ziyarette bulunması ve bu ziyarette İsrail ile stratejik ittifak açıklaması yapması da mutlaka not edilmelidir. Sözümona demokratik değerlerin temsilcisi Avrupa Birliği askeri müdahaleye karşı hiçbir ciddi eleştiri yönelmediği gibi askeri müdahaleden bir ay sonra AB-Türkiye ortaklık konseyi Türkiye'nin üyelik için uygun olduğunun yeniden altını çizen bir açıklama yaptı.

Devrimci Marksist hareketin 28 Şubat karşısındaki tutumu

Bugün Devrimci İşçi Partisi'ni oluşturan gelenek 28 Şubat döneminde ÖDP içinde, *Sınıf Bilinci* dergisi ve *Patronsuz, Generalsız, Bürokratsız Sosyalizm* gazetesi çevresinde faaliyet yürütüyordu. Hareketimiz 28 Şubat'a giden süreçte burjuvazinin kendi içindeki çatışmayı erkenden teşhis etti ve bu çatışmada solcu işçi hareketini Batıcı-laik burjuvaziye yedeklemeye çalışan politikalara karşı mücadele etti. Söz gelimi o dönemde ÖDP'nin "Ne Refahıyol, ne Hazirol" sloganı hızla "Refahıyol defol" sloganına dönüşüyor ve fiilen askeri müdahaleye hayırhah bir tutum alınıyordu. *Sınıf Bilinci* dergisi açıkça 28 Şubat'a karşı tutum aldı. İçinde bulunduğu ÖDP'de bu doğrultuda politika yürüttü.

1996 Kasım ayında yaşanan Susurluk kazası ile kontrgerilla elemanı faşist Abdullah Çatlı, Emniyet Müdürü Hüseyin Kocadağ ve aşiret reisi Sedat Bucak'ın aynı arabada çıkması kontrgerillanın suçüstü yakalanmasıydı. Susurluk kazasının ardından işçi sınıfına, sola ve Kürt halkına karşı devletin işlediği suçların üzerine gidilebilirdi. Bu doğrultuda büyük bir kitlesel tepki ortaya çıktı. Ancak Susurluk eylemlerinde kontrgerilla ve faşizm karşıtı sloganlar ısrarla "Türkiye laiktir, laik kalacak" benzeri sloganlarla bastırılmaya çalışıldı. Biz bu dönemde kontrgerilla devletine karşı mücadelenin bu şekilde sulandırılmasına ve halkın haklı tepkisinin burjuvazinin iç çatışmasına kanallize edilmesine karşı mücadele ettik.

Refah Partisi'nin kapatılmasına ve başörtüsü yasağına karşı çıktık. Çünkü ne Refah Partisi'nin kapatılması ne de

başörtüsü yasağı laikliği ve özgürlükleri savunmak içindi. Başörtüsü yasağının esas mağduru emekçi çocuklarıydı. İslamcı burjuvaların çocukları yurtdışında başörtülerile birlikte okurken, emekçilerin çocukları üniversite kapılarında aşağılanıyordu. İşçi sınıfı açısından laik ve bilimsel eğitim ne kadar önemli ise başörtüsü yasağı ile emekçi çocuklarının aşağılanmasına ve baskı görmesine karşı çıkmak da önemliydi. Başörtüsü yasağına karşı çıkmak emekçi sınıfların yaşam tarzı temelinde bölünmesine karşı mücadelenin bir gereği idi.

Askeri müdahalenin esas amacı Erbakan'ın D-8 politikasına karşı Türkiye'yi NATO ve Batı emperyalizmi dairesi içinde tutmaktır. TÜSİAD burjuvazisinin hâkimiyetini perçinlemektir. Bu amaçlarla gerçekleştirilen bir askeri müdahaleye soldan destek vermek kabul edilemezdi. Elbette ki Refah Partisi ve Erbakan da İslamcı burjuvazinin temsilcisiydi. Yani sömürücü sınıfların safındaydı. Emperyalizm ve Siyonizm karşıtlığı da tutarlı değildi. Çoğu kez lafta kalıyordu. Erbakan, İsrail'le büyük bir askeri anlaşmanın altına imza atmıştı. Bunun sebebi elbette ki İslamcı burjuvazinin kârlarını Filistin halkının özgürlüğünden daha fazla düşünmesiydi. Erbakan ise 60'lı yıllardan bu yana eninde sonunda bir düzen siyasetçisiydi. *Sınıf Bilinci* dergisi ve *Patronsuz, Generalsız, Bürokratsız Sosyalizm* gazetesi ısrarla sermayenin çatışan kamplarından bağımsız, Türk ve Kürt emekçilerini birleştirecek bir Emek ve Özgürlük Cephesi'nin kurulması için mücadele etti.

28 Şubat ve işçi hareketi

28 Şubat askeri müdahalesine işçi sınıfının gözlüğünden baktığımızda burjuvazinin iç çatışmasının yanı sıra, bu sürecin işçi düşmanı bir öze sahip olduğunu da görürüz. 28 Şubat süreci, burjuvazinin çatı örgütü TOBB, patronların sendikası TİSK, esnaf örgütü TESK ile işçi sendikaları Türk-İş ve DİSK'i burjuvazinin Batıcı-laik kanadının hâkimiyeti altında birleştirmiştir. Sözümona laiklik ve çağdaşlığı savunmak adına Refahıyol hükümetinin karşısına çıkarılan bu örgütlere dönemin Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Güven Erkaya "silahsız kuvvetler" adını takmıştır. ABD emperyalizmi, Batıcı-laik sermaye ve TSK bu güçlerden ordunun yönetime el

koymasını gerektirmeden hükümeti düşürmesini beklemiştir.

"Silahsız kuvvetler" her şeyden önce gericici bir sınıf birliği örneğidir. İşçi sınıfının esas düşmanı olan sermayeye karşı mücadelesini felç etmiştir. İşçi sınıfını sermayenin hâkim kanadı Batıcı-laik burjuvazinin arkasındaki kitle gücüne dönüştürmüştür. Dönemin DİSK Başkanı Rıdvan Budak sermayeye verdiği bu desteğin mükâfatını 1999 seçimlerinde DSP'den milletvekili olarak, Türk-İş Başkanı Bayram Meral ise 2002'de CHP'den milletvekili seçilerek almıştır.

28 Şubat sürecinin devirdiği Refahıyol'un ardından 1999 seçimle-

riyle iktidara gelen DSP-MHP-ANAP koalisyonu Marmara depreminin etkisiyle daha kalkmamışken, emeklilik yasasını geçirmiştir. F Tipi hapishaneleri, 19 Aralık katliamı başta olmak üzere bir dizi katliamla sol ve sosyalist tutsakların kanını dökerek uygulamaya sokmuştur. 2001 yılında yaşanan ekonomik krizin ardından işçi sınıfına ağır kemer sıkma politikaları uygulamış ve ekonomiyi dış borçlarla IMF'nin boyunduruğuna sokmuştur. 28 Şubat'ta sermayenin karşısında bağımsız bir cephe oluşturamayan işçi sınıfı ve sol hareket bu hatasının bedelini takip eden yıllarda ağır şekilde ödemiştir.

AKP iktidarı, burjuvazinin iç savaşı ve 27 Nisan e-muhtirasına giden süreç

28 Şubat askeri müdahalesinin ardından Refah Partisi kapatılmış yerine Fazilet Partisi kurulmuştur. Millî Görüş geleneğini bölmek ve Batı emperyalizmi ile daha ılımlı ilişkiler geliştirecek bir partiye ortaya çıkartmak üzere hem 28 Şubatçılar hem de ABD emperyalizmi kendilerine yenilikçiler adı takan Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül gibi isimleri destekledi. Bizzat Erdoğan siyasi hamlesi için Washington ziyaretleriyle emperyalizmden icazet aldı. Bu şekilde Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP) kuruldu. 2001'de yaşanan Türkiye tarihinin en büyük ekonomik krizinin etkisiyle burjuva siyasetinin merkez partileri çöktünce, neredeyse rakipsiz kalan AKP, 2002 yılında tek başına iktidar oldu. AKP'nin ekonomide TÜSİAD'ın programını, dış politikada ise emperyalizmle bütünleşme yönelişini benimsemesi, bir süre boyunca Gül ve Erdoğan başkanlığında kurulan hükümetlere, burjuvazinin istikrar adına hayırhah bakmasına neden oldu. Erdoğan'ın siyasi yasağının kalkması için CHP lideri Deniz Baykal özel olarak çaba sarf etti.

Ne var ki AKP de esas olarak İslamcı sermayenin partisiydi ve Batı emperyalizmi ile stratejik bir bütünleşme politikasından ziyade taktik seviyede kalan, İslamcı yönelişine alan açmaya gayret gösteren bir çizgi izliyordu. AKP'nin bu çizgisi kısa sürede Batıcı-laik burjuvazi ve emperyalizmle sürtüşme yaşamasına neden oldu.

İlk önemli gelişme AKP'nin İslamcı tabanının basıncıyla, Türkiye'yi ABD ile Irak savaşına sokacak 1 Mart tezkeresinin reddedilmesi oldu. ABD bu durumun karşısında Kuzey Irak'ta Barzani ile askeri bir cephe açtı ve Kürtlerle ilişkilerini geliştirdi. Süleymaniye'de ABD askerleri Türk askerlerinin başına çuval geçirdi. Bu olay büyük tepki uyandırdı. TSK bundan son derece rahatsız oldu. Bu rahatsızlık yurtseverlikten ve anti-emperyalist düşüncelerden kaynaklanıyordu. TSK, AKP'ye Türkiye'yi ABD ile birlikte savaşa sokmadığı ve Süleymaniye'deki gibi rezil durumlara düşürdüğü için kızılıyordu.

TÜSİAD başkanı Tuncay Özilhan da AKP'yi emperyalist projeyi hayata

geçirememesi dolayısıyla yerden yere vurmuştur. 2003-2004 yılları AKP iktidarına karşı TSK içinde müdahale tartışmalarının yoğun olarak yaşandığı yıllar olmuştur. Daha sonra Balyoz, Ayıığı, Sarıkız gibi kod isimlerle darbe girişimi planlandığına ilişkin yargılamalar yapılmış, çok sayıda subay emekliye sevk edilmiş, tutuklanmış, hüküm giymiştir. 2008 yılında Ergenekon davası ile başlayan bu yargılamalarda Fetullah Gülen cemaati ile AKP iktidarı birlikte hareket etmiştir. 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonları sürecinde cemaat ve Erdoğan karşı karşıya gelince bu davalarda cemaat tarafından yapılan delil üretme, çarpıtma, yasadışı dinleme gibi vakalarla, cemaat üyesi hâkim ve savcıların cemaatin talimatıyla hareket ettiği ortaya çıkarılmış ve bu davalar "kumpas" olarak adlandırılmaya başlanmıştır. Cemaatin yönlendirdiği yargılamaların tarafsızlıktan uzak olduğu, bir dizi tuzağın kurulduğu bugün açıkça ortaya çıkmıştır. Ancak tüm bunlar 2003-2004 yıllarında TSK'nin içinde müdahaleye yönelik ciddi bir hareketlenme olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bu hareketlenmeler sınıfsal olarak burjuvazinin Batıcı-laik kanadının İslamcı kanadıyla yaşadığı çatışma üzerine oturmıştır.

Burjuvazinin iç savaşı sertleşerek sürmüştür. 2005 yılında 8 Mart günü kadınlara yönelik polis şiddeti dolayısıyla bu sefer Ömer Sabancı AKP'yi eleştirir. Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın'ın yolsuzluk iddiasıyla tutuklanması ise Mustafa Koç ve Erdoğan arasında sert bir polemik başlatır. 2007'de bir kez daha tek başına iktidara gelen AKP, Batıcı-laik burjuvazi ile ilişkilerini yumuşatmak bir yana dönemin TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ'dan adeta bir Cumhuriyet ve laiklik muhtırası almıştır. Mustafa Koç, büyük sermayenin toplantılarında MÜSİAD'ın TÜSİAD'dan daha etkili görüldüğünden yakınmaya başlamıştır. Bu ortam içerisinde Cumhurbaşkanı seçimi gündeme gelmiş ve eşi başörtülü bir adayın Çankaya'ya çıkması olasılığı gerginliği tırmandıran bir unsur olmuştur. 28 Şubat sürecindeki silahsız kuvvetler perspektifi yeniden gündeme getirilerek

ardı ardına Cumhuriyet mitingleri düzenlenmiştir.

Cumhuriyet mitingleri ulusal ve laik bir söylemle düzenlenmiştir. Ne var ki o dönemde Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanlığı yapan ve Cumhuriyet mitinglerinin organizasyonunda önemli bir yer tutan Emekli General Şener Eruygur, İsrail'le tank modernizasyonu ihalelerinde rol almış NATO Savunma Koleji mezunu bir subaydır. 17 Nisan ile 13 Mayıs arasında beş kitlesel Cumhuriyet mitingi düzenlenmiş ve bu mitinglerin orta yerinde 27 Nisan'da dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt tarafından bir muhtıra kaleme alınarak genelkurmay internet sitesinden yayımlanmıştır. Bu muhtırada TSK'nın, laikliğe ve Cumhuriyet ilkelerine "sözde değil özde" bağlı bir Cumhurbaşkanı'nı istediğı ifade edilmiş ve böylece ordu süregiden Cumhurbaşkanı'na seçimine açıkça müdahale etmeye yönelmiştir.

Erdoğan muhtıranın baskısı altında Cumhurbaşkanı aday olmaktan vazgeçmiş, her ne kadar siyasal İslam'ın önemli liderinden biri ve eşi de başörtülü olsa da emperyalist merkezler tarafından makbul bir kişilik olarak görülen Abdullah Gül'ü aday göstermiştir. Batı emperyalizminin bu formülü kabul etmesiyle e-muhtıra çökmüş, TSK yeni bir hamle yapmamış ve Abdullah Gül'ün Çankaya'ya giden yolu açılmıştır. Daha sonra Türkiye solunda bir akım darbelerine karşı olmak ve demokrasi adına AKP'yi destekleme politikasına savrulmuştur. 2010 referandumunda bu akımlar "yetmez ama evet" sloganı altında birleşmiş ve AKP'ye destek güç hâline gelmiştir. Devrimci İşçi Partisi ve onun öncülleri ise, 2007 e-muhtirasına cepheden karşı çıkmış, sol aydınlar ve sendikacılar arasında derhal bir imza kampanyası düzenlenmesine öncülük etmiş, yani darbeciliğe karşı durmuş, ama AKP'nin kendisinin ne adına olursa olsun desteklenmesine karşı çıkmış, Batıcı-laik burjuvazi ve İslamcı sermaye kampları karşısında 28 Şubat sürecinde olduğu gibi emekçilerin ve ezilenlerin bağımsız bir üçüncü cepheye birleşmesi için mücadele etmiştir.